

Otázka, zda je prokázáno, že příčinou smrti nebyla nemoc ve válce získaná nebo zhoršená, jest otázkou skutkovou, jejíž zodpovědění může Nejvyšší správní soud přezkoumati jen s hlediska §u 6, zákona o správním soudu.

Žalovaný úřad opřel svůj úsudek o tom, že příčinná souvislost smrti s onemocněním, vojenskou službou získaným jest vyloučena, o posudek úředního lékaře, který ovšem vyzněl v tom smyslu a to proto, že podle něho běželo v daném případě o prudké onemocnění infekčního původu.

Tento úsudek úřadu napadá stěžovatelka, dovolávajíc se ošetřujícího lékaře i posudku státní nemocnice v Košicích, jako vadný a namítá, jak to již učinila v odvolání k ministerstvu, že smrt souvisí s tuberkulózou, kterou získal B. již ve válce, a ze které vyvinul se zánět pohrudnice jako bezprostřední příčina smrti.

K námitce, v odvolání již takto formulované, nezauljal však žalovaný úřad stanovisko, ač ve spisech měl i lékařské vysvědčení ošetřujícího státního obvodního lékaře, v němž bylo sice dosvědčeno také, že zánět plic komplikovaný prudkým zánětem pohrudnice, vznikl pravděpodobně z chřipky (tedy z nemoci rázu infekčního), v čemž vysvědčení to souhlasí s posudkem úředního lékaře v Bratislavě, dodává však se ve vysvědčení tomto dále, že choroba, způsobivší smrt, pravděpodobně vznikla také z velké zesláblosti muže následkem jeho tuberkulózy.

Vysvědčení ošetřujícího lékaře neuvádí tedy jako jedinou příčinu zánětu pohrudnice chřipku jako nemoc infekční, nýbrž vedle toho souřadně i značnou zesláblost rázu tuberkulosního.

Žalovaný úřad opomenul zkoumati příčinnou souvislost mezi smrtí s vojenskou službou B. také se stanoviska celkové nápadné slabosti, kterou uznává i oddělení nemocnice košické za důsledek onemocnění válečného, třebaž v ní nespátřuje se stanoviska vědeckého zvláštní vyhraněnou chorobu. Když pak ošetřující lékař zmíněnou značnou zesláblost rázu tuberkulosního výslovně uvádí jako souřadnou příčinu prudkého zánětu pohrudnice, který bezprostředně vedl k úmrtí B. a stěžovatelka námitku takto formulovanou vznáší — jak to učinila již v řízení správním — právem spatřuje stěžovatelka v postupu žalovaného úřadu podstatnou vadu, která bránila tomu, aby spolehlivým způsobem byla vyřešena sporná otázka, zda příčinná souvislost jest vyloučena.

Z těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že naříkané rozhodnutí sluší zrušiti pro podstatnou vadu dle § 6. zákona o správním soudu.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 5. května 1928, č. 8301/28.
podobně nález ze dne 7. května 1928, č. 5431/28.)

Strana má nárok, aby jí byly přesně oznámeny podklady rozhodnutí.

K. Z-ovi, ženatému obchodníku v T. a otci dvou nezaopatřených, nezletilých dětí, který jako 25% invalida požíval důchodu invalidního ode dne 1. května 1920, nebyl výměrem zemského úřadu pro péči o válečné poškozence v Čechách ze dne 3. srpna 1925, č. j. 160.019/25-I., přiznán důchod invalidní ode dne 1. ledna 1924, až na další z toho důvodu, že konaným šetřením bylo zjištěno, že v roce 1923 a 1924 činil příjem jeho z činnosti hospodářsky samostatné 8000 Kč, takže převyšuje hranici příjmovou zákonně stanovenou.

Ministerstvo sociální péče zamítlo rozhodnutím ze dne 12. října 1926, č. j. 24.740/V/1a-1926, stížnost a potvrdilo výměr v odpor vzatý, poněvadž příjem stěžovatelův činil v roce 1923 až 1925 8000 Kč ročně, tudíž překročil součet hranice příjmu a případných požitků, který od 1. ledna 1924

podle zákona č. 79/24 a č. 297/24 obnáší pouze 7410 Kč (6500 Kč a 540 Kč a 270 a 108 Kč).

O stížnosti podané do rozhodnutí tohoto uvážil Nejvyšší správní soud toto:

Stěžovatel uplatňuje v první řadě vadnost řízení, kterou spatřuje v tom, že naříkané rozhodnutí bez udání důvodů a bez zřetele k vývodům odvolání pokládá za prokázáno, že příjem stěžovatelův činil v letech 1923 až 1925 ročně po 8000 Kč, takže stěžovatel neví, o co opírá se zjištění obou stolic.

Pokud se týče příjmu za rok 1925, vytýká nad to, že příjem ten nemohl být předmětem šetření úředního, poněvadž výměr stolice první jest ze dne 3. srpna 1925 a odvolání podáno dne 7. prosince 1925.

Vývodům stížnosti nutno dáti za pravdu.

V tomto případě právem vytýká stěžovatel, že naříkané rozhodnutí obmezuje se na zjištění, že „příjem stěžovatelův činil v roce 1923 až 1925 8000 Kč ročně“, aniž uvádí, jaká šetření v této věci úřady konaly a o které důkazy opírají své zjištění o příjmu. Výsledky šetření úřadem konaného musí straně býti dány na vědomost, aby k nim mohla zaujati své stanovisko a aby nepřesností nebo neúplností jich nebyla stížena její obrana.

Zjištění příjmu válečného poškozence, jímž rozumí se podle §u 2, prováděcího nařízení ze dne 7. prosince 1922, č. 363 Sb. z. a n., příjem tvořící základ pro ukládání daně z příjmu, tedy příjem po odpočtu srážek připuštěných zákony o dani z příjmu, děje se různým způsobem podle toho, zda byla již daň z příjmu pro dotýčný rok vyměřena či nikoli. Podle toho zjistí úřady pro péči o válečné poškozence příjem válečného poškozence buď dotazem u berní správy nebo vlastním šetřením.

Z rozhodnutí naříkaného ani z rozhodnutí I. stolice nemohla strana vůbec seznati, jak si na to právem stěžuje, o jaké šetření je opřeno zjištění příjmů stěžovatelových, zda o sdělení berní správy a které, či snad o průvody jiné. Tím způsobil žalovaný úřad stížení obrany strany, která již v řízení tvrdila a tvrdí i ve stížnosti, že příjmy její činily jen 1800 resp. 1900 Kč.

Musilo proto býti rozhodnutí naříkané zrušeno pro vady řízení po rozumu §u 6 zákona o správním soudu, aniž bylo zapotřebí obírat se dalšími výtkami stížnosti.

Uvádí-li žalovaný úřad teprve ve spise odvodním, že zjištění příjmu opírá se o sdělení berní správy v Českém Brodě, nebylo lze k těmto údajům přihlížeti, poněvadž úkolem odvodního spisu není doplňování důvodů naříkaného rozhodnutí, takže vývody odvodního spisu nelze odčinit vadnost sběhlou ve správním řízení.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 9. května 1928, č. 12.023/28.)

Podmínky pro zastavení výplaty důchodu vdovského podle § 19, odst. 2. poř. zák.

Výměrem ze dne 22. února 1926, č. 32773/26, zastavil zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Praze stěžovatelce ve smyslu §u 19, odst. 2, zák. č. 142/20, ve znění zák. č. 39/22, dnem 1. dubna 1926 až na další výplatu vdovského důchodu, ježto konaným šetřením bylo zjištěno, že stěžovatelka žije ve společné domácnosti s O. L. a že v důsledku toho odpočívá ve smyslu cit. ustanovení nárok na důchod vdovský.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 13. srpna 1926, č. 24707-V/1 a-26, zamítlo ministerstvo sociální péče stížnost do posléz uvedeného výměru zemského úřadu a potvrdilo výměr tento z těchto důvodů:

Konaným šetřením bylo zjištěno, že stěžovatelka žije s O. L. ve společné domácnosti v poměru, kterýž se fakticky rovná manželství.

Odpočívá tedy dle 2. odst. §u 19, zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., ve znění zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n.,